

באספת העם שנערכה בפעם שנייה המזרחי בהל-אביב
ביום ה' טבת תש"ה.

על האציונה היהאזית

כפי הרבנים, סורי וחברי, באהי אפנס לדבר על עניני
 עיריית הל-אביב, אבל חרשוני להקדים כמה משפטים על הבעיה
 המדינית אשר אנו עומדים בהוכחה, ואשר כפי שכבר הסביר
 הרב אסטרוובסקי היא חופפת מקום לכבוד מאד בדיונים על
 המדינה היהודית באספת הנבחרים, ופני חושב שזה חשוב שאנו
 פה גם כן נדון על כך. כאמור עמדתו של המזרחי ברורה,
 כולנו זוכרים את בעידתנו בירושלים אשר בתודת סיון
 אשתקד, אשר קבעה דרישה למדינה יהודית; קודם כל כלפי
 מניס, והדרישה כלפי מניס צריכה לכונן את אותהיה כלפי
 חוץ. המזרחי בפעם הראשונה הזכיר על הדרישה הזו
 כדרישה השעה, והדרישה הזו נצאה את כסות בהכרזה הרבנות
 הראשית לארץ-ישראל - אשר גם היא חבעה את יצירת המדינה
 היהודית כחובת השעה.

אותו החכות המדיני באספת הנבחרים לא חדש הוא,
 הוא עתה יומין ~~ה~~ יקציונה גופה, ובוכוח הזה שמענו
 רצוח שונות בזמנים שונים, וחשבנו שנעלה את כל היהודים
 ונכניס כפ את הרעיון הציוני וכל הישוב יעמוד על הדעה
 הזו, ליצור אפשרות תשעה של חיים מריניים בארץ-ישראל.
 חדר ויצמן דבר בשעתו על פריסי וזכויות בארץ-ישראל
 לבני-ערב ולעמים שלא יהודים, ואנו המזרחי אכדנו לא
 נלך בדרך הזו. אחרי-כן אמר וקרא הנשיא כהם דו-לאומית
 ואני אומר, אין לחשוב על זהו נעמוד על שלנו, והמנהיגים
 שלנו אמרו אמר לנו לאמר שאנו רוצים את כל הארץ רק
 לנו. המזרחי עמד המיד על עמדתו וחשבנו שקטחתנו זו
 חשיב על הישוב וכאשר הוצעה הכניה בלטיסור חשבנו שכבר
 באה השעה לדיונים אלה, ועכשיו כאשר בא ויצמן ארצה חשבנו
 כי גם הוא יכריז על מדינת היהודים. ואמנם הכריז אבל הכריז
 בחנאים. ויש להצטרף שאותו הרב הגדול, אותה המגישה
 הראשונה של העם היושב באיון, אותה הפגישה בין העם היושב

בארץ ובין הנשיא שלו היתה צריכה לשאת אופי⁴⁷ אחד. הד"ר
ויצמן כתב מאמר נשגב על אחרות רצון ושל התאחדות כולנו, -
אכל התאכזבנו בסידה די נישדה במברק שלו אשר בני הודיע
הנשיא כי אכנס יש לתקום הכביה זו אבל יש לדון בחנאי
הדבר. והבל שהדבר הזה נאמר רץ לעתונות הזרה, כי מן
הנכון שיהיה צריך לתוביץ בעתונות הארץ בראש וראשונה,
ויש בזה בודאי שהשפעה לו כדון הפעורמלה, ואנו אינם רוצים
דרכים מעורפלות אלה. ואני אומר שאנו המורחי התאכזבו
מאד כי חשבנו לראות בו את הלוחיג, כי חשבנו שהנא:
השליח הנכון כרגע הנכון. היה ויכוח באספה הנבחרים:
מדינה לשלח, או מדינה כעבור זמן. אך מענין שנותן החירות
השונות הן גם תורה השמיה של המנועה ה יונית - היו
לדיון באספה הנשארים. ויש גופים בישוב אשר האו בזה
את הנכון ויש עוד קבוצי צירים או חלק מסוים של הישוב
אשר עומד על עמדתו הכלחי ברורה, הוא עומד על אי-גלוי
המפדה הסוסיית, זהו בנוגע לעליה חדשה שקשה להבין אותה,
ובוסף לכך יש באשר לציין את תוסה המסתון או נפרש זאת,
חוסר החוכן. ועוד יותר מכפיכ הדבר, שהמנהיג של הסיעה
הזאת, כשהוא גלה שאנו הלשים מדי בכדי ליצוד, בכדי להסיב
מדינת יהודית. ואני חשבתי באותו רגע כי איזה עם עומד
עם שהוא מבלי לתנות בחנאים מסוימים אל עם אחר. מה עשה
אנבלית, מה היה אהה אילו לא באה ומריקה לעזרתה, חו"ס,
ואותו דבר בנוגע לרוסיית, כלום יכלו הרוסים לעמוד בפני
הלחץ התוך של הגרמנים בזכנו, אילו לא האכריקאים שהמכו
בהם. לצערנו יש לנו אנשים המסתורים מזה, והיות ואני כבר
הזכרתי אנבלית וצ'רצ'יל כהוכה, עלי לאמר שיפה שנת אוחו
מנהיג בריטי, אך עם העובדה כי הבטוי "טרור" חסר בשפתנו,
אין לנו שם לכך בעברית, גם זה מעיד כי התקיים אנו סדורים
כאלה, ואנו כחור עם סבלנו אטון כל כך איומן במחלקה העיקרי
של אותה נשגב 3 כליל... והמר לנו דכה אחד, כזה צ'רצ'יל.

לן היא צ"ח צ"ל יהודי, היה כרגיש זאת אחרת, ובכלל מה
היה אומר אחרי כל מה שנעשה מעמנו, ואם בכך נעמתי בטורתי:
אנו מחויבים לקבל על עצמנו את פרות המסדות העליונים,
עלינו לראות את כל החלטות הללו של הועד-הלאומי בדרך
היחידה, ובחוק הכורחי כאן, אין איש אשר יראה בזה טוב
שכל גם אילו יכלה לבוא מתוך כך איזו הוצעה, גם כן לא
כדיך ואסור היה דבר כזה לעשות, וצריך לעשות בזה זה
יש לראות בחלה זו שבמניס, ועצם החלטה, היא כאם רק מהפלוג
כיסוכ ובחנודת הציונית, ולכן אנו רואים בישוב שניתן
לחלק מסנו לעזוב את החרות פיזיכית שלנו; גם עוב אוחה,-
וחנו רואים זאת, כי חלק של הישוב שיכנו אהנו בשפת הנבחרים,
ואני חושב, ולפי דעתי, יש אפשרות לרפוי הדבר, ולמזרחי
ישנו הפקיד גדול באחוד, המזרחי שכל נוראות מכך, כמה
קריב המזרחי למען האחרות? ואין אנו רואים קרבנות כאלה
משום צד, כמה קריב המזרחי למען האחרות, ועל זה נגש גם
הנשיא: הוא אסר, הוא מוכן לעזוב לישוב, לעזור זה פעם,
זה לא מספיק. עליו צריך היה לארגן וללכד ולהביא לידי
אחרות בין המפלגות, וכל עבודתו הציונית ^{באפריקה} לא הייתה כל כך
הכרחית אילו היה מביא אחרות, זה הוא לא הרגיש כמונו,
את הצורך בדברו וצריך ליתן להם להרגיש בדבר, הוא צריך
להיות המנהיג את הישוב, ואם נשיג את האחרות הזו נוכל
לתקום וליצור, לא רק במניס כי אם גם בחוץ, ומתפקידנו
להכניס דוח שחביע כי הצדק שלנו זו היא הדרך הציונית,
והציונות היא בריכה להיות הרוח היהודית, ורבים לדאבנו
הם אשר אינם רואים צורך בהם, את הדרך הזו לבכונתה, יש
עדין אשר רואים גם דרכים אחרות, ומי אינו יודע כי זו היא
הדרך, אבל תורתם לכל צרכים אנו לאלה לשי הדרך הזו - אז
אם אנו נעשה העפולה ציונית בחוץ, אז יבינו לנו, אני אומר
אם היהודים ידעו כפדינה יהודית, אז הגויים כעל כרתם
(אולי נעצב, באמת, אף, ה' שבת תש"ב)
לבשרנו להסכים לה, ועכ"ל חודד אני מכרמי המפלגות
הבנות אשר אני מיבב אחת שם אל עניני תל-אביב, אני אורוק
רק דברי אור אחדים להוך מה שנעשה שם, ולכפיה הכעיהת -
הבחירות, היו זמנים אשר בהם אחרנו שטרם הביעה השעה לבחירות,